

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUN

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 16.

Fredagen den 20 april 1888.

1:sta årg.

Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).	Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning!	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 6147.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.	Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.
--	--	---	--	---

Tiden läker alla sår, Utom dem, som sjelf hon slår.

Nyttillträdande abonnenter

kunna mot insändande af 30 öre i frimärken erhålla de till första kvartalet hörande numren 11, 12 o. 13, i hvilka början af Ernst Lundquists intressanta följetong »En lifsuppgift» finnes införd.

Första kvartalet

af Idun kan ej vidare expedieras, all den stund de flesta numren (undant. n:r 11, 12 o. 13, som erhållas mot 30 öre) äro utgångna.

Tjugu (20) kronor

som hedersbelöning

erhåller den af Iduns läsarinna, som före den 30 dennes samlat det största antalet abonnenter å Idun till årets slut, af dem uppburet och inom nämnda tidrymd direkt till Red. af Idun insändt afgiften, hvilken från den 1 april till årets slut utgör 3 kronor för hvarje abonnent.

OBS.! De samlade abonnenterna, hvilkas antal måste belöpa sig till minst fem (5), böra vara bosatta inom samma trakt, på det de abonnerade exemplaren måtte kunna sändas i ett gemensamt paket till abonnentsamlerskan att af henne utdelas eller hos henne afhämtas.

OBS.! Täflingen under nyssnämnda villkor gäller endast för landsbygden; men kan äfven gälla för städer och köpingar, så vida det samlade abonnentantalet uppgår till minst femton (15).

OBS.! Täflingen gäller endast för privatpersoner. Bokhandlare, egare af tidningskontor, posttjenstemän och likställda äro uteslagna från den samma.

OBS.! En hvar, som samlat och hos Red. erlagt afgiften för minst 5 abonnenter, erhåller dessutom det sjette exemplaret gratis; för 10 abonnenter erhållas 2 gratisexemplar o. s. v.

Stockholm den 6 april 1888.

Redaktionen.

Hemmets uppfostran.

Ur »Vi och våra söner», af Mathilda Langlet.

ett godt och gladt barndomshem — hvilket ljust färgat älderdomsminne! Ju mera vi nalkas älderns dagar, dess mera synes oss den flydda barndomstiden närma sig, dess lifligare blifva våra hågkomster deraf. Lycklig då den, som kan minnas ett hem, der kärlek förde spiran, och der lugn och glädje rådde! Sådana glada minnen borde många af oss hafva många flere än de, som verkligen kunna visa till baka derpå. Ty det är ett sorgligt faktum, att så många menniskor sjelfvilligt visa lyckan ifrån sig, och att så många föräldrar genom likgiltighet eller missuppfattning förbittra lifvet både för sig och sina barn, medan andra blifva vida mindre lyckliga än de kunde vara, blott emedan de gå ut från oriktiga synpunkter eller förbise de viktigaste grundsanningar vid sina barns uppfostran och förveckling.

Man hör ofta föräldrar klaga öfver att barnen, synnerligast sönerna ej trivas i hemmet, och det synes för den ytliga betraktaren mången gång förunderligt att så förhåller sig. Hemmet synes vara godt och uppfyllt af allt detta verdens goda, föräldrarna äro så »hyggliga» menniskor, och ändå trivas barnen ej i hemmet. Stackars föräldrar, säger man.

Men borde man icke snarare säga: stackars barn!?

Ty i ett eller annat afseende har hemmet säkert icke varit, som det borde vara. Der har kanske varit fullt upp af det lekamliga goda — men, en menniska lefver icke allenast af bröd; det är något inom henne, som också behöfver lefva och som ej kan lefva utan kärlek, utan glad och lycklig samvaro med andra. Äfven om man icke vet deraf, saknar man detta, der det icke finnes, och söker utomhus det, som brister i hemmet.

Äfven i ett godt hem ligger stundom något tungt och tryckande liksom i luften, medan i ett annat man genast blir vid godt mod, så fort man kommer inom dörren. Detta beror till stor del på skaplynnnet hos husmoder och husfader, synnerligast hos den förra, efter som det förnämligast är hon, som ordnar och skapar familjelifvet. Är hon sträng, fordrande, egoistisk, så uppkommer denna tryckande känsla, som man allra tydligast märker, när hon t. ex. reser bort och man då liksom andas ut och förnimmer en märkbar lättnad. I ett annat hem, der husmodren är öfverseende, uppoffrande, glad och mild, blir tonen en helt annan; man vet, att allt blir mildt bedömdt, men dock undviker man att sära den, som sjelf så ömt undviker att sära andra. Visserligen kan en vresig husfader till en viss grad motverka detta, liksom en vänlig man kan, ehuru i mindre mon, mildra det tryckande af den allt för stränga husmodrens välde, men det beror dock i allt, som rör familjelifvet, oftast mest på qvinnan, huru det gestaltar sig.

Det är ganska viktigt, detta, att barnen trivas i hemmet; det är till och med för deras framtid viktigt, att de hafva ett godt minne deraf. Mången gång, då man på äldre dagar står vid någon skiljöväg i lifvet, dyker oväntadt upp ett minne från barndomshemmet och pekar liksom med ljusa finger på huru ett sådant val gjordes i det kära hemmet, huru saken der bedömdes, hvad som der ansågs rätt och godt och nyttigt. Men dessa minnen komma blott, då hemmet varit godt och kärt.

Man kan knappast tänka sig något ljufvigare än en familjekrets, der föräldrarna ömt vårdat de späda barnen och sedan af de uppväxande ynglingarne och flickorna vördas och ätlydas, likasom fordom af de små, och der de nu utvecklade unga med sin glädighet och sin lifslust sprida en frisk munterhet i hemmets stilla trefnad. Sådana hem finnas, der ynglingarne föredraga hemtrefnaden framför alla nöjen, och

dit de unga männen vända för att finna hvila och förströelse, hvarifrån ingen frestar dem att fly. De äro kan hända icke så många, men de finnas dock.

Vilja vi hafva det så, vilja vi, att våra söner skola föredraga hemmet framför allt annat och nelst trifvas der, så måste vi främst af allt göra detta hem godt och gladt, så att *det blir kärt* för dem. Man bedrager sig mycket, om man tror, att dertill behöfves rikedom och öfverflöd. Ja, det vill säga — der bör visserligen vara rikedom, men blott på kärlek, och öfverflöd, men blott af hemtrefnad och fredlig lycka. Hemmet skall vara för de unga som en modersfamn, hvilken alltid står dem öppen, der de alltid finna lugn och tröst, der de känna sig skyddade och veta, att man älskar dem, om än hela världen föraktar och sårar dem. Hemmet skall vara sådant, att om sönerna också finna sig väl i rikare och finare omgivning eller roade af nöjen, som bjudas der, de dock, när de återvända hem, alltid erfara en känsla af trygghet och välbehag, som de då finna sig hafva saknat, äfven der de funno det i andra afseenden angenämt och till och med bättre än hemma. Det är icke godt att säga, hvori det består eller huru det uppkommer, detta, som gör hemmet så kärt; det är egentligen omöjligt att lära ut konsten, huru man gör hemmet sådant, att barnen älska det.

Men goda, hederliga, förståndiga föräldrar, som älska sina barn och uppriktigt vilja deras bästa, lära sig snart inse, att de måste lefva blott för sina barn. Och det är hela hemligheten.

Detta är dock icke så att förstå, som skulle fader och moder icke hafva andra intressen eller andra pligter. Men just då de redbart fylla sin pligt och arbeta i sitt kall, gifva de barnen ett föredöme, som kommer dessa att dubbelt mera älska hemmet och vörda dem, som skapat det. Om vi liksom låta barnen vara med om allt hvad vi göra och tänka, så lära barnen bättre känna sina föräldrar och dragas mera till dem. I ett hem, der hvar och en lefver sitt lif för sig, blir ingen trefnad. Der föräldrarna hafva någon vigtig lifsgerning, böra de också aldrig försumma att väcka och underhålla barnens intresse för den samma. Den blir då liksom en gemensam egendom och föräldrarnas ära blir barnens glädje, liksom lönen för deras arbete må hända är hela familjens lifsuppehälle.

Men huru många föräldrar bry sig om att inviga barnen i sitt arbete eller i sin tankegång? Huru många hafva, som gamle Holberg säger, »så rent Meel i Posen, at de tör lade sine Söner kige derind?»

Och dermed äro vi inne på hvad som kanske är det vigtigaste vilkoret för våra barns framtid, nämligen föräldrarnas exempel. Vi föregå sannerligen icke alltid våra söner med det som godt är. Vi besinna icke, att det som för oss, med vår härdade inre och yttre människa, går nästan spårlöst förbi, i det unga sinnet lemna djupa, stundom outplånliga märken. Vi låta må hända våra söner vara med, der de aldrig borde ens se hvarken oss eller andra, och vi utesluta dem kanske från just de områden, hvilka de helst borde känna. Kanske låta vi dem deltaga i nöjen och förströelser, som knappast passa oss och bestämdt skada dem; men vi låta dem icke se in i våra hjertan, och vår karaktär är må hända för dem en tillsluten bok. Men många bland oss *våga ej låta dem läsa denna bok* — det är saken.

Derför låtsas så många, som om det vore af ingen betydelse, hvilka föredömen de gifva barnen och anse sig hafva uppfyllt allan rätt-

färdighet, när de äga dem för fel, som de må hända lärt af föräldrarna sjelfva, eller blunda för sådana, som föräldrarna äntligen måste medgifva, att de »ej rå för». Derför blir det ej heller något verkligt förtroende mellan oss och våra söner, der det står så till att de icke känna oss och vi icke vilja lära känna dem.

Den, som älskar sina barn, borde alltid tänka på, *huru han synes för dem*. Det dröjer icke så länge, innan barnen börja döma litet om faders och moders uppträdande, först omedvetet, men snart medvetet. Är då detta icke sådant, att det inger vördnad och aktning, då är det ett rent lotteri, om barnens uppfostran lyckas. »Pappa förbjuder mig svärja, men han svär sjelf», eller: »mamma förbjuder mig att tala illa om andra, men sjelf förtalar hon sina bästa vänner —» sådana reflexioner göra icke godt, när de uppkomma i ungt sinne. Ganska ofta ser gossen i hemmet de bjertaste motsatser mot hvad han i skolan eller kyrkan hör framställas såsom rätt och godt, eller betraktas kanske hvad man der lärt honom vara synd och skam, i hemmet såsom obetydligheter, knappt värda att nämna. Huru vill man, att barnet skall kunna förlika sådana motsatser?

Vilja vi, att våra söner och döttrar skola blifva goda och hederliga människor, så måste vi med allvar arbeta på att sjelfva blifva och vara sådana. Detta är en hufvudprincip vid all uppfostran. Det händer visserligen, att barnen blifva alldeles motsatsen till föräldrarna; det händer till och med, att dåliga föräldrars barn blifva goda och hederliga människor, men då blifva de det med sorg och bekymmer, och kunna svärligen så som sig bör älska och ännu mindre akta föräldrarna.

Men äfven de, som i andras och egna ögon lefva oklanderligt, de som verkligen icke föregå med onda exempel, nämligen tydligen onda sådana, äfven de gifva må hända genom likgiltighet och obetänksamhet stundom dåliga föredömen åt sina barn eller inleda dem på vägar, der den ene kan vandra ostraffad, men den andre ovilkorligen går sitt förderf till mötes.

Sådant göra vi, när vi till exempel inför barnen samtala om för dem opassande saker och dervid obetänkt fälla omdömen till förmon eller nackdel för det, som barnen sjelfva ej kunna bedöma, utan dervid nödvändigt måste lita på oss. Hvad vi sålunda ovarsamt uttala, stannar oftast kvar i barnasinnets, och då vi sålunda låta munnen yttra det, hvaraf hjertat är fullt, då beror det just på, huru det, som bor i vårt hjerta är beskaffadt, om det är ondt eller godt. Ty det händer icke sällan, att just det, som icke var ämnadt för barnens öron, det uppsnappa de som allra ifrigast, och då är det vanligen icke så mycket på ämnet, som på behandlingen deraf, intrycket beror. Derför skola vi sjelfva vara rena i hjertat och sinnet och hysa vördnad för det goda och sanna. Då komma vi ej att med ohöfviska ord, med hån och gäckeri såra våra barns öron eller i deras sinnen utså något frö till det onda.

Men hvem af oss kan lägga handen på hjertat och säga: från detta fel är jag fri? En och annan torde väl finnas, men få äro de. Ty om vi också ej sjelfva sålunda förgå oss, så bestraffa vi icke sådant, som sig bör. Vi skämta öfver och le åt det otillbörliga, det stundom råa, stundom rent dämouiska gäckeri med allt rent och heligt och upphöjdt, det som i »bulevardtidningar» och dylika publikationer kolporterats, det som berättas man och man emellan, det som applåderas på teatrarne och som så genomsyrat hela vårt hvardags- och sällskapslif, att skämtet, som skulle vara dess

krydda, i stället blifva sjelfvit bottenanrättningen i våra andliga njutningar.

Det är på sådant sätt vi inleda våra söner i frestelse. Och det är dess värre icke det enda. Men det skulle blott blifva att upprepa hvad förut blifvit framhållet, om vi skulle längre uppehålla oss vid detta. Vare det nog sagdt att de flesta föräldrar troligtvis föga betänka, huru mycket *deras efterdöme i småsaker* inverkar på barnen och huru ofta af ett litet frö spirar upp ett stort träd, och att detta sker, antingen fröet är ondt eller godt. Om föräldrarna t. ex. skratta åt eller till och med beundra listigt utförda bedrägerier, hvem vet, om icke då utsås det frö, hvars frukt mognar i falsarier och bedrägliga handelsaffärer? Om föräldrarna värdslösa åtaga förbindelser och sedan lätt sinnigt urskulda sådant, lägga de må hända grund till sonens försingring af ombetrodt gods, om detta också icke sker förr än fader och moder äro gömda under jorden.

Derför skulle alla föräldrar säga till sig sjelfva: »Vakta din tunga, att du icke till äfventyrs kommer ondt åstad och i dina oskyldiga barns själ utsår det förgiftande ogräset, i stället för den goda, lyckobringande säden!»

(Forts.)

Jag därför ej rår.

När drifvorna smultit och tufvan står
doftande grön på nytt,
och svalorna bära sitt bud om vår
i blånande sky
till stad och till by,
hylliga dagar, som flytt,
ej mera jag minnes — jag därför ej rår.

När värmande vårvind å nyo går,
mättad med ängens doft,
och smeker fram lif uti skog och snår,
och svällande knopp
till blad vecklas opp,
ut under grönskande loft
då ständar min längtan — jag därför ej
rår.

När lärkan sin drill uti rymden slår,
jublande glad igen,
och göken som fört uti hagen spår,
jag sjunger och jag
den varliga dag
toner, svärmande än,
om vaknande fröjder — jag därför ej rår.

Erik Modin.

Europeiska furstinnor.

Efter främmande källor tecknade af

Mathilda Langlet.

(Forts.)

De, som då omgäfvot drottningen, kunde ej nog förundra sig öfver hennes hållning. Icke förr än i sista ögonblicket hade hon velat tro, att någon fara var för handen, och under de första dagarne efter hans död var det, som om hon ännu icke haft klart för sig den förlust hon lidit. Icke förr än hon ensam befann sig på lustslottet Osborne tycktes sorgen fullt taga ut sin rätt. Men då kom den också.

Det var då, som drottningen drog sig till baka med sin djupa smärta i en enslighet, den der slutligen väckte missnöje och till och med harm hos hennes folk. Hvarje försök att för- må henne söka öfvervinna sin sorg misslyckades och betraktades slutligen nästan som ett majestätsbrott.

Den dysterhet, som nu låg utbredd öfver hofvet, spridde sig snart, icke blott till »öfversta gräddan», »The upper ten thousand» (de högt uppsatta tio tusen), utan ock till dem, som utgjorde de »tio tusendes» väldiga svans och efterapare. Alla de fabrikanter och köpmän, som förut hade lefvat på lyxens utbredande, klagade bittert, liksom ock teaterdirektörer, balarrangörer och alla tillställare af nöjen, som nu icke mera kunde samla några rikedomar. Dessa klagomål uppmuntrades af en viss »clique» vid hofvet, som skaffat sig plats i högadelns leder, och som hade till mål att göra drottningen lifvet så surt, att hon skulle abdikera till förmon för prinzen af Wales.

Denna liga föraktade ej att betjena sig af de uslaste medel för att nå sitt mål och hade skaffat sig en egen tidningspress för att sprida sina nedriga lögner.

De skamlösaste osanningar, det gemenaste förtal, de mest skandalösa antydningar, ömsom i inhemska, ömsom i utländska tidningar — ingenting sparades för att hos lord Palmerston väcka högst orättvisa och i sjelfva verket alldes ogrundade misstankar mot drottningen. Denna tidningspress skulle ju, bevars, »representera den allmänna meningen». Det fans sålunda en tid, då det i »det stolta England» var god ton att bakom hennes rygg förolämpa drottningen och genom nedrigt förtal vanhelga hennes djupa sorg öfver förlusten af en make, som hon så utsägligt älskat.

Men det fans dock en man, som hade nog mod att uppträda emot allt detta. Den mannen var John Bright.

Han reste sig beslutsamt för att sätta en gräns för denna öfversvämmning af förtal och gemenhet och framkallade ur hjertat af sjelfva folket en frisk motström, som skulle drifva dessa usla beräkningar till baka till deras ursprung. Han uppträdde modigt på för tillfället anordnade möten af arbetare, för att med hela tyngden af sin omätliga popularitet och hela värman af sin våltalighet bryta en lans för den förörrättade qvinnan, icke för drottningen.

»Jag skulle blygas öfver namnet britt,» utropade han vid ett sådant tillfälle, »om det skulle kunna hända i detta land, att man förnekade drottningen en rättighet, som den fatigaste qvinna fritt får utöfva. Just den trohet hon bevisar sin makes minne, den sorg öfver en stor, oersätlig förlust, som bor i hennes hjerta, bitterheten och varaktigheten af hennes sorg, böra göra enkan ännu kärare för oss, än drottningen varit. Det är skamligt att fordra af denna qvinna, att hon gör våld på sitt hjerta till förmon för vårt koketteri och våra nöjen. Vi skola icke göra oss till medbrottslingar i en så upprörande handling. En konstitutionel regent bär icke kronan för att gifva baler åt sina undersåtar eller för att lyxbutikerna skola göra goda affärer; en sådan regent har vida allvarligare och viktigare saker att sköta, hvad än vissa tidningar, utan att rodna, behaga säga derom. Det engelska folket skall icke tillåta sig angripa drottningen i hennes enskilda lif; folket vördar hennes smärta och delar den.

»Man påstår, att bakom dessa sjelfviska köpmän, som gerna skulle trampa på den sörjande drottningens hjerta, om de såge någon

utsigt till vinst af en så ohygglig gerning, lära stå personer, hvilkas personliga intressen gälla mera än handelsverldens eller salongsverldens. Om så förhåller sig, bör man öppna deras ögon för följderna af deras vansinniga beräkningar. Skulle dessa misstankar en gång besannas, vore den dag icke långt borta, då hela engelska folket skulle på ett förskräckligt sätt affordra dem räkenskap för deras gemena handlingssätt.»

Dessa ord gjorde afsedd verkan. Förtalet tystnade småningom och en annan uppfattning gjorde sig gällande. Men äfven hos drottningen frambragte de en förändring. Hvad ingenting annat förmått, utträttade den enkle qvåkarens ord. Det var efter denna tid, som drottningen småningom började återupptaga de stora högtidligheterna vid hofvet, »mottagningar» och dylikt.

Och då Gladstone, som fått i uppdrag att bilda en ny ministär, deri inkallade den radikale och i det engelska »high life» föga bevandrade qvåkaren John Bright, bekräftade drottningen hans utnämmande med en ifver och värma, som sällan vid dylika tillfällen förekommer. Och ingen af alla de hertigar och grefvar, som sutto i denna råds-kammare, fick på Windsors slott ett så hjertligt och så lysande mottagande, som qvåkaren från Rochdale, hvilken den engelska högadeln så länge räknat bland tronens och kyrkans argaste fiender.

Kronprinsessan af Preussen, som då var på besök hos sin mor, hade särskildt begärt, att man skulle presentera Bright för henne, och yttrade då till honom:

»Jag har läst alla edra tal och lärt mycket af denna läsning, men hvad som djupast och mest rört mig, är ert ädla och manliga försvar för min mor, och jag har länge längtat efter ett tillfälle att få tacka er därför.»

Från denna dag blef det på modet att inom torypressen behandla John Bright såsom drottningens gunstling. Sant är, att han oftare än någon annan minister blef kallad till drottningen och med henne hade längre samtal, än hans post såsom handelsminister kunde påfordra. Och dessutom figurerade alltid på hvarje bjudningslista, vid hvarje festlighet, som på något sätt berörde drottningen eller hennes omgivning, John Bright, »den oundviklige», som man började kalla honom.

Fru Bright deremot var aldrig synlig. Hon var en af de förträffligaste qvinnor, man någonsin kan påträffa, vare sig inom stora verlden eller den klass hon tillhörde — anspråklös, välgörande, fast i sina grundsatser. I fråga om att lefva på stor fot, om lyx och öfverflöd, var hon helt och hållet omedgörlig, och man kunde icke af henne häruti erhålla ens det minsta medgifvande. Att hon, till exempel, skulle afägga den drägt, hon burit under sitt af familjesorger uppfyllda lif, den drägt, hvori hon följt alla sina barn till grafven, och detta blott för att behaga några främlingar, som föreföllo henne temligen likgiltiga, derpå var aldrig att tänka.

Drottning Victoria förstod och värderade en karaktärsfasthet, så äkta qvinlig och öm. Hon skref ett egenhändigt bref till fru Bright och inbjöd henne på det hjertligaste att, då hon icke ville närvara vid de stora mottagningarna vid hofvet, komma till Windsor en bestämd dag, då hon der ej skulle sammanträffa med någon annan än drottningen sjelf och hennes barn.

En sådan bjudning kunde naturligtvis icke mötas med afslag, och fru Bright begaf sig också till Windsor, der hennes besök efterlemnade ett högst angenämt intryck. Ehuru den

ena af dessa qvinnor var en mäktig drottning öfver ett stort rike och den andra blott en anspråklös qvåkarska, fans dock emellan dem så många beröringspunkter, ty båda voro framför allt qvinnor, båda voro älskande qvinnor och ömma mödrar, och båda hade smakat såväl kärlekens lycka som sorgens bitterhet.

Om drottning Victorias framträdande ur sin tillbakadragenhet har verkat eller skall kunna verka någon så stor förändring i »de tio tusendes» uppträdande, att handel och industri deraf skola röna något inflytande, är svårt att säga. Men att den engelska högadeln, som är så angelägen att strö omkring sig sitt guld, skulle kunna finna bättre tillfälle dertill än i nöjen och öfverflöd, helst om den följde sin drottningens exempel — detta torde icke gerna kunna omtvistas.

Drottning Victoria är nu en gammal qvinna, snart sjuttio år, och många åro må hända de, som önska, att den gamla regentinnan skall som en gammal klädnad snart läggas å sido. Naturligtvis har hon, som alla andra, också sina fel, och det vore icke möjligt att bekläda en så upphöjd plats som hennes, utan att begå missgrepp eller må hända någon gång missbruka sin makt. Men huru historiens dom än må utfalla öfver den engelska drottningen, skall dock aldrig kunna förnekas, att hennes handlingssätt i allt gifvit de otvetydigaste bevis på en ädel och upphöjd karaktär, en varm fosterlandskärlek, ett klart förstånd, paradt med ovanlig finhet, den renaste sedlighetskänsla och den ädlaste qvinlighet. En sådan qvinna är ett mönster för sitt kön, ehvad man finner henne i ett slott eller i en koja, och en regent med en sådan karaktär och med sådana grundsatser som drottning Victorias måste under alla förhållanden vara en välsignelse för sitt land.

(Forts.)

Bröllopsgåfvan.

Af Lilly.

Der ute på gatorna rådde en häftig snöyra, och nordanvinden svepte kallt omkring husknutarne. Så mycket mera behagligt och inbjudande tog sig därför matrummet, upplyst som det var af elden i den stora gammaldags kakelugnen. Dess sken spelade uladt öfver de mörka, med antikt porslin prydda väggarna, den djupa fönstersmygen och den lilla familjegruppen omkring frukostbordet. Så väl öfversten som hans hustru tycktes ännu något trötta efter den stora balen föregående afton hos ministerns, men lilla fröken Signe såg så frisk och solig ut i sin ljusa morgondrägt, att man ej kunde tro, att hon dansat nästan hela natten igenom. Öfverstinnan och hon samtalade just om föregående aftons tillställning, hvilken de funno ovanligt lyckad, då betjenten inträdde med morgonposten, bestående af de sedvanliga tidningarna jemte ett bref med utländsk poststämpel till öfversten. »Hvad ser jag, underrättelser från bror Nils,» utbrast denne förvånad, i det han bröt kuvertet. Med stort intresse genomläste han de tre tättskrifna sidorna och smålog sedan åt fruntimrens förvånade och nyfikna ansigten.

»Nä, kära Robert, hvad skrifer han då?» utbrast öfverstinnan, resande sig ur sin bekväma länstol.

»Primo, att han ämnar sig hit till Signes bröllop, i fall detta kan ställas fjorton dagar tidigare, sekundo, att ineliggande »anvisning på Wall & söner är ämnad till bröllopsgåfva

åt hans kära guddotter», sade öfversten på sitt torra, humoristiska sätt, svängande ett hvitt papper i luften.

»Pappa, låt mig då få det, o!» och Signe nästan skrek till af glädje, när hon fick se summan på anvisningen.

»Nils skrifer, att du får använda dem alldeles efter eget godtfinnande, till möbler, smycken eller klädningar,» sade öfversten, sedan Signe gifvit aflopp åt sin glädje genom att företaga en solodans omkring rummet. Hon sjönk nu utmattad ned i en soffa samt utbrast, strålände af glädje:

»Jag vet pappa, hvad jag skall köpa — det der gudomliga briljantgarnityret i Hallbergs fönster, som jag så länge gått och sett på, åh, så förtjusande det skall bli!»

»Bestäm dig ej genast för något, barnet mitt,» invände den praktiska modern och fortsatte efter en stund, sedan man något hemtat sig efter den stora nyheten: »Nils ville då, att bröllopet skulle stå fjorton dagar tidigare?»

»Ja, affärerna tvinga honom att vara tillbaka i Messina den 1:ste.»

»Så, vi måste då först och främst skaffa ännu en sömmerska hit. Min sann, om jag vet, huru vi skola få dig färdig, barn.»

»Kommer du i håg, mamma, att syflickorna talade om en ung flicka, hvilken bedt dem rekommendera sig; hon hade visst ej kunnat arbeta på en tid, emedan modern varit sjuk?»

»Ja, det mins jag, och vi skola med det första skicka bud på henne.»

Det ringde nu på tamburklockan, och Signe gick att öppna för sin fästman, en ståtlig artillerilöjtnant, med ett godt, vinnande utseende, och sedan blef det ett tisslande och ett tasslande, ett prat och ett skratt hos de lyckliga unga människorna derinne i salongen, så att själfva den argsinta papegojan i buret glömde bort att ropa sitt vanliga. »Gå din väg, stygga! Blef du stött, lilla vän?»

Då den unga fästman följande dag inträdde i arbetsrummet, fann hon der den nya sömmerskan, en blek, mörklagd flicka, hvilken vid hennes inträde blygt reste sig upp och helsade. Sedan Signe fått veta hennes namn, Eva Berg, samt lyckats förmå henne att sätta sig i den stora länstolen, med de våta fötterna utsträckta framför brasan, försvann så småningom blygheten, och på Signes fråga, angående moderns tillstånd, svarade hon, att det fortfarande vore kient. »Doktorn säger, att hon måste bo i höga, ljusa rum, ha kraftig föda samt göra en brunnresa till sommaren, om han skall blifva frisk — men som allt det der är omöjligt för oss, får det väl gå — som det kan,» tillade den stackars flickan, i det en nervös ryckning för öfver läpparne. I det samma inkommo de båda andra sömmerskorna, och sedan de vanliga helsningarna utbytts, gick Signe in i matsalen för att frukostera. Då emellertid ingen annan af familjen var till stades, stälde han sig vid fönstret och betraktade snön, som i lätta, hvita flingor sjönk ned till jorden, derunder tänkande på, huru hårdt och dystert den lilla syflickans lif måste vara. Arbete, försakelse, sjukdom och nöd, allt okända saker för henne, lyckans skötebarn. O, det var underligt att tänka, att medan han dansade, skämtade och fröjdades åt lifvet, som låg der i solsken framför henne, andra unga varelser, åt hvilka hon knapt skänkte en tanke, kämpade, ledo och kanske måste se sina kära gå under af brist på hjälp. Och hade hon då gjort något för att lätta deras tunga bördor — nej, intet, intet; sin lugna, ljusa väg hade hon städse gått fram, utan att

besöka, vare sig sorgens eller nödens boningar; dem kände hon egentligen till endast genom böcker. En tanke genomför det lockiga flickhufvudet, men som dess egarina fann den allt annat än angenäm, försökte hon kraftigt bli den qvitt. Detta tycktes dock ej lyckas; under hela måltiden var hon tyst och förströdd, och det behöfdes fästmannens ankomst och goda lynne för att få den unga fröken lik sig igen.

En eftermiddag, kort före bröllopet, då Signe inträdde i arbetsrummet för att provfa en klädning, blef hon helt förvånad att finna Evas plats tom. På hennes fråga svarade de båda andra flickorna, det hon bedt att få gå hem en stund, emedan modern vore sämre. Det stack till i Signes hjerta; nu visste hon, hvarför Eva de sista dagarne sett så bedröfvad och olycklig ut. Stackars liten! Och det var med ovanligt tungt hjerta den vanligen så glada flickan provfades den nya sidenklädningen, hvarpå Evas fitiga fingrar arbetat. Hela dagen tyckte hon sig se den lilla sömmerskans sorgsna allvarliga ögon framför sig, och ej ens om aftonen, då hon, iklädd sin balskrud, skär och fager stod framför trymån, lemnade henne dessa tankar.

Ännu lyste det i arbetsrummet; hon måste dock titta dit ett slag, innan hon gick.

Kastande en sjal öfver axlarna skyndade Sigrid raskt genom korridoren, öppnade dörren, men blef stående på tröskeln, helt förvånad öfver den tafra, som här visade sig för henne. Med det hvita sidenet ännu i handen och hufvudet lutadt mot bordet satt eller halfåg Eva der ensam, djupt insomnad. Hon hade stannat kvar efter de andra för att återtaga de försummade stunderna på dagen, men tröttheten och öfveranstängningen efter de många nätternas vaka hade öfverrumplat henne. Det bittra, svärmodiga uttrycket i ansigtet rörde Signe mycket, och tår efter tår rullade öfver hennes rosiga kinder ned på det ljusa tyget. Sakta smekande det nedböjda hufvudet, muvlade hon för sig själf: »Jag måste göra det ändå, och jag skall!»

Bröllopsdagen uppgick med ett friskt, klart vinterväder. Uti sitt lilla rum stod Signe iklädd den hvita klädningen, en så söt och älsklig brud man någonsin kunde se. Hon tycktes med otålighet vänta på några uppfästningar, med hvilka Eva var sysselsatt, och så fort dessa voro slutade och den unga flickan reste sig upp, framtog hon ur byrån ett tjockt, hvitt kuvert, hvilket hon gaf henne, sägande med något darrande röst:

»Se här, Eva, något, som skall bidraga till att göra er mor frisk; jag har talat med doktorn, och ni har nu endast att följa hans råd — skaffa henne ett högt, ljust rum, kraftig föda och med henne göra en brunnresa till sommaren.»

I början stirrade Eva på Signe, ej förstående ett enda ord af hvad hon sade, men sedan saken ändtligen blifvit klar för henne, brast hon ut i en nästan konvulsivisk gråt och mellan snyftningarna kom det brutet och osammanhängande fram:

»Ack, fröken, om ni blott visste, huru litet jag förtjänar er godhet! Ni kan ej tänka, hur bitter och afundsjuk mot er jag varit de sista dagarne, huru jag nästan hatat er vid tanken på, att ni skulle få vara så lycklig, under det andra stackare måste dragas med sjukdom och elände. Ack, då jag sydde på edra klädningar, den ena dyrbarare och vackrare än den andra, var jag många gånger frestad att högt ropa till er, att för summan af en af dem skulle jag kunna skaffa mat, ljus och värme

under lång tid der hemma — men alla de stygga tankarne gömde jag inom mig, der fingro de gro och växa till.» Öfvervåldigad af dessa minnen gömde hon ansigtet i sina händer.

»Stackars lilla Eva, gråt nu ej mera, utan torka tårarne samt försök att tänka på framtiden. Jag vill så gerna förlåta dig allt af fullaste hjerta, samt hoppas, att du så småningom själf skall glömma denna sorgliga tid,» och mildt lösande händerna från det tårdränkta ansigtet, kysste Signe henne ömt.

Dörren öppnades sakta, och man frågade, om bruden vore färdig. Med det hopsamlade släpet i ena handen och bukettens i den andra lemnade Signe rummet, ljuft hågkommande de ord Eva hviskade till henne, under det hon knäpte handskarne: »Gud välsigne er, fröken, kära, kära fröken!»

Briljantgarnityret fick ligga ostördt kvar i butikfönstret, ty farbror Nils' bröllopsgåfva hade fått en bättre användning.

Upprop

till förmon för de genom öfversvämmningarna i norra Tyskland nödlidande.

Som bekant har äfven Tyskland under denna vinter liksom vårt eget land hemsökts af oerhörda snömassor. Dessa, som nu börjat smälta, hafva i det förstnämnda landet åstadkommit de förfärligaste öfversvämmingar, hvilka kostat hundratals människolif och beröfvat tusentals af de kvarlevande all deras egendom. Nöden bland dem, som drabbats af detta hårda öde, är sålunda oerhördt stor och tränger till snar hjälp.

At skrivelser från flere bland Iduns varmhjertade läsarinor veta vi, att deltagandet för de olyckliga äfven hos dem är stort, och då de i samma skrivelser uppmanat oss att om möjligt mottaga och hopsamla de bidrag, som tidningen läsarinor kunna vara villiga att lemna till de af öfversvämmningarna lidande, och hvilka, om än aldrig så små, dock blifva till välsignelse, är det med verklig tillfredsställelse vi gå dessa önsknigar till mötes.

Bidragen, som böra adresseras till *Iduns Redaktion, Stockholm*, komma att i tidningen redovisas och att, sedan insamlingen afslutats, till tyska generalkonsulatet härstädes öfverlemnas. De minsta bidrag mottagas med tacksamhet.

Iduns Redaktion.

Till qvinnan.

(Vid Nordiska festen å Ostergötlands Folkhögskola 1888).

»Hvar är qvinnan?» Så man ofta sporde,
När ett död, om ondt, om godt, såg
dagen —

Hvar är hon, som fast ej sedd, ej anad,
Lilla källan lik gaf lif och upphof
Åt den våg, som växte ut så mäktigt,
Att den sedan på sin hjessa burit
Folkens ofärd eller folkens lycka?

»Hvar är qvinnan?» Så ännu man spørjer.
Hvar är hon, uti hvars händer lades
Makten, som hon själf ej känner,
Der hon går i dagens småting fången
Eller offerande åt flärd och nöjen
Gåfvor, som för högre syften ämnats?

Hvar är hon, som kallet fått att hjälpa,
Stödja, styrka, sorgens tårar torka,
Att med ordnande och milda händer
Svärigheterna i lifvet lösa —
Allt så långt som hennes krafter räcka?
Hvar är hon, som danar fram ett slägte,
Starkt och kraftigt som i forna dagar,

Men med styrkan bygd på rätta grunden
Och med kraften mildrad och förädlad
Utaf himmelsk tro och himmelsk kärlek?

* * *

Träd då fram, du Nordens dotter,
Modig såsom forntids Blända!
Må som hon du trofast strida
För det rätta, sanna, enda!

Mild som Ingeborg och tålig
Och som Signe öm och trogen;
Må ditt eget jag att offra
Städs' du finnas redobogen!

Ej för stundens tomma nöjen,
Ej för slörd ditt hjerta brinne,
Men uti ditt stilla inre
Må der bo Marias sinne!

Må du lyssna, må du hvila
Vid den höge Mästarns fötter,
Tills allt mer uti ditt hjerta
Sanningsordet må slå rötter!

Så din plats, den enda, rätta,
Der inviad Hans fot du finner,
Och ett ljus, som ljust förklarar
All din gerning, der du vinner.

Gå i detta ljus att verka,
Medan dagens stunder lida,
Gå att ödmjuk, trogen, stilla
Hopp och glädje kring dig sprida!

Lägg ditt ord i sannings vågskål,
Tag din plats i dagens strider,
Och ett folk skall dig välsigna,
Som mot ljus allt mera skrider!

— a.

Teater och musik.

Dramatiska teatern har flere af de senaste aftnarne gifvit Molières odödliga komedi »Tartuffe», som vid denna repris fått ett alldeles särskildt intresse genom hr Hillbergs mästertliga utförande af titelrollen. Den skenhelige hycklaren, den sinlige libertinen och den oförskämde skurken framställes med en i nästan alla detaljer genomförd realism, som ej kan annat än väcka åskådarnes lifligaste bifall. Hr Lagerqvist har i Orgons roll en af sina bästa. Öfriga medspelare gjorde sitt bästa, men lyckades må hända ej komma fullt i stil med stycket.

Af dylika repriser har k. teaterdirektionen all heder, och vi hoppas, att flere dylika goda grepp måtte följa. Ett nödvändigt vilkor här för är dock, att den teaterbesökande allmänheten uppmanar till fortsatta försök i denna riktning. —

»Rättan», komedi i tre akter af Edouard Pailleron, är den senaste och med stora förväntningar motsedda nyheten på denna scen. Stycket uppfördes första gången den 18 sistlidne november å Comédie Française i Paris och har sedan dess gått öfver utlandets förmästa scener. Första uppförandet här egde rum i onsdags, men för dagen hinna vi endast meddela rollerna i stycket, som äro: Max de Simiers — hr Elmlund; fru de Moisan — fru Swartz; grevinnan Clotilde Woiska, hennes dotter — fru Fahman; Marthe de Moisan, Clotildes halfsyster — fröken Sandell; Pépa Rimbaut — fru Hartman; baronessan Hermine de Sagancey — fru Dorsch-Bosin.

Å Nya teatern avslutade hr E. von der Osten sistlidne tisdag sitt framgångsrika gästspel. Teatersalongen var fylld till sista plats, och så väl under som efter representationen fick den uppburne gästen röna de påtagligaste bevis på åskådarnes sympatier.

Vasateatern, hvars sällskap instundande sommar under utställningen i Köbenhavn kommer att gifva gästföreställningar å Dagmar-teatern derstädes, avslutar sin sejour härstädes omkring den 15 maj.

Måndagen den 23 dennes gifves »Den sköna Helena» för första gången. Redan en vecka i förväg lära alla biljetter varit upptagna genom teckning.

Filharmoniska sällskapet uppförde i tisdags inför ett talrikt och intressant auditorium Max Bruchs storslagna och på flere ställen utomordentligt sköna tonverk »Odysseus». Dess omvexlande soli, körer och orkesternummer gjorde ett mäktigt intryck. Sällskapet och dess talangfulle dirigent, hr Andreas Hallén förtjena det högsta beröm för det lyckliga utförandet af ett bland samtidens förmästa tonverk.

Madame Albani gifver, som vi förut nämt, nästkommande tisdag konsert i Musikaliska akademimens stora sal härstädes. Som hon lär vara en sängerska af första ordningen och denna säsong hos oss ej haft att bjuda på uppträdandet af någon främmande storhet, torde konserten med all säkerhet varda talrikt besökt.

Om sängsällskapet O. D:s matiné i Sveasalen instundande söndag behöfva vi väl näppeligen erinra. Studentsången är ju sedan gammalt känd och populär, och då eliten af den samma nu låter höra sig, skynda nog de flesta konsertvänner att skaffa sig biljetter.

Victoriateatern i Tivoli å Djurgården öppnar sina portar i morgon lördag. Den outröttliga Tivolidirektionen lär till den stundande sommarkampanjen förbereda åtskilliga öfverraskningar inom det storartade etablissemetet.

Konst och literatur.

Tidsströmningar. *Belysta från hemmets härd af Mathilda Langlet. Pris 2 kr. 50 öre. Stockholm, Fr. Skoglund's förlag.*

Vi och våra söner. *Några ord om uppfostrans betydelse af Mathilda Langlet. Pris 2 kr. 50 öre. Stockholm, Fr. Skoglund's förlag.*

Vår uppfostrande literatur har ej på länge riktats med ett par så på samma gång intressanta och lärorika arbeten som de båda ofvanstående. Författarinnan, känd och välkänd för Iduns alla läsarinor, har i dem nedlagt sin egen rika erfarenhet, sitt lifs mångskiftande iakttagelser. I dessa båda arbeten, hvilka ej borde saknas i något hem, träder oss till mötes en lifsåskådning, så sund och sann, att den ej kan förfela att göra intryck på läsaren. Skarp iakttagelseförmåga, redig tankegång samt klar och fängslande stil äro vidare utmärkande egenskaper hos dessa arbeten, hvilka vi ej nog kunna rekommendera hos våra läsarinor. Vi kunna emellertid ej bättre anbefalla de båda böckerna än genom att lemna ett prof på deras innehåll. Med förläggarens tillstånd hafva vi därför i dagens nummer infört början af ett bland de intressantare kapitlen ur »Vi och våra söner».

En lifsuppgift.

Berättelse af Ernst Lundquist.

6.

Gant Henrika hade icke varit mycket språk-sam, hvarken under hemvägen från stationen eller sedan, då de kommo upp i vänningen. Supén intogs i största hast, och sedan fick Ingrid en vink om, att det var bäst hon gick till sängs genast, hon kunde vara trött efter resan. Det såg nästan ut, som om tanten ville bli af med henne. Hon sade därför god natt och gick in i det lilla rummet till höger om salen, som hädanefter skulle bli hennes.

Knappast hade Henrika blifvit ensam, förr än hon skyndade in i sitt rum, läste upp den mellersta lädan i sin byrå och tog fram ett skrin, som stod längst in i ena hörnet, gömdt under bundtar af tyglappar och dylikt. Det var Kurts skrin; det hade icke varit framme, sedan hon sjelf satte ner det der strax efter begrafningen.

Hon bar fram det till sybordet, satte sig i soffan och öppnade det. Hon hade så brådt om, att hon darrade på handen.

Det innehöll en hel mängd småsaker, som för ett oinvidt öga endast toge sig ut som

skräp: en torr brudkrans af svartnade myrtenqvistar, ståltråd och konstgjorda orangeblommor, ett par bundtar bref, en liten blå sammetstoffel, kantad med svandun, en solfjäder, en urblekt skär rosett, en servetring af lackerad trä med namnet *Aimée* på i förgyllda bokstäfver, o. s. v. Djupast ner på botten låg ett kabinettsporträtt i röd plyschram, och det var detta hon sökte efter. Det hade stått på hans nattduksbord bredvid sängen, så att han kunde se det, der han satt stödd mot kuddarna, och han hade talat till det, som om det varit en levande varelse, så att Henrika till sist smittades af samma inbillning och blef nästan rädd för porträttet. Då han dragit sin sista suck och hon gick fram till sängen för att tillsluta hans ögon, trefvade hon först med handen på bordet, tills hon med bortvänt hufvud fick tag i porträttet, och lade det sedan med glaset mot duken, innan hon grep sig an med att visa Kurt den sista tjensten. Och sedan bar hon det till minnesskrinet, som han alltid haft stående på sitt skrifbord, allt sedan Aimée reste, och lade ner det der, utan att se på det, gömde det djupast nere på botten.

Och sedan hade hon ej återsett det förr än nu.

Der satt hon nu och höll porträttet intill lampan för att riktigt beskåda de vackra dragen af denna kvinna, som tagit ifrån henne lycka och lefnadslust och gjort henne till den ensamma, utstötta varelse hon nu var. Ja, det var, som hon hade tyckt i första ögonblicket der nere vid jernvägen: Ingrid var en afbild af sin mor. Detta porträtt kunde, om man såg bort från den extravaganta balkostymen, lika väl föreställa dottern som modern. Samma ansigtsform, samma ögon, samma köttiga läppar — allt, allt var det samma. Icke ett drag hade hon ärft af sin far. Och fast än Henrika klart insåg, att det var löjligt och orätt att tillägga denna tillfalliga yttre omständighet en sådan vikt, kände hon, att den var afgörande för hela förhållandet mellan henne och den föräldralösa flickan. Att hålla af, att fästa sig vid en varelse med detta ansigte! Nej, det var omöjligt.

Men hon skulle göra sin pligt emot henne. Till det yttersta skulle hon göra sin pligt mot denna flicka, som var hans barn. Ingrids sanna bästa i allt, i smått som stort, det skulle hädanefter bli hennes lösen. Och om hon än visade sig vara en ny upplaga af Aimée till det inre, liksom hon var det till det yttre, skulle hon tysta ner fördomen och i hvarje minut, hvarje sekund tänka: hennes bästa framför allt annat, framför ditt eget till och med!

Men då hon lade ner porträttet, läste in skrinet och gick till sängs, drog hon en djup suck. Det var i alla fall en bitter misstränkning. Hon hade drömt så vackra drömmar om, att hon nu skulle ständigt ha för sina ögon en levande påminnelse om honom, en varelse att älska, att fästa sig vid med alla sitt hjertas sugrötter, som så länge trefvat i tomma rymden och ingenstädes mött annat än kall och glatt likgiltighet, till och med hos brorsonen. Men det hade väl varit för mycket begärdt. Hon var ju icke som andra och kunde icke ha samma rättigheter som andra.

Drömmen var förbi, och endast pligten stod kvar. Det kändes så fattigt och torrt och magert. Men — kan man icke odla en pligt, ge den själ och poesi, genom att icke drifva den som ett hvardagsgöra, utan som en hjertesak, kasta sig öfver den med lidelsens hela styrka? Om hon icke kunde älska Ingrid, så kunde hon ju älska sin pligt mot henne, och var inte det nästan en högre kärlek?

Ja, men ändå bara ett surrogat. Nå, hon fick väl göra ett försök dermed.

* * *

Då Henrika och Ingrid möttes följande morgon, såg den senare genast till sin stora glädje, att det hårda, nästan fiendliga uttrycket i tantens ansigte var borta, och det gjorde hennes egen helsning mjukare och hjertligare. Det första intrycket hade väl berott på någon vilseledande tillfällighet.

Henrika brukade alltid börja dagen med bön och bibelläsning inne i sitt rum, och den vanan ville hon icke gå ifrån. Ingrid hade väntat sig detta och följde utan någon förvåning eller invändning med in i den mörka, otrefliga, frän-solsliggande sängkammaren, ehuru med en saknadens blick på det dukade frukostbordet, ty hon var förskräckligt hungrig.

»Får jag läsa, tant?» bad hon, ty hon visste, att hon alltid hade så svårt för att tvinga tankarna att följa med, då någon annan läste högt.

»Ja, barn det får du visst,» sade Henrika och räckte henne nya testamentet. »Börja der märket ligger.»

Hon hade redan förut tänkt, att hon ville låta Ingrid läsa. Det skulle bli ett prof.

Det var sjuttonde kapitlet af Johannes' evangelium.

Den unga flickan läste enkelt, naturligt och med en viss värme. Det var alldeles säkert, att hon förstod hvad hon sade och att tankar och intresse voro med. Då och då fick rösten till och med ett rördt tonfall. Men ändå —

Nej, det fattades mycket. Hon trodde kanske, men hon lefde icke på det hon läste. Det var vankristendom, det hördes på hvarje modulation af rösten — uppriktig kristendom må hända, men ytlig slentrianmessig. Icke ett spår af något mystiskt försjunkande, uppgående i den helige. Hon kände Jesus, älskade honom kanske — men hon vandrade ännu tusen mil borta ifrån honom.

Bönboken, som Henrika nu räckte sin skyddsling, bekräftade endast sanningen af dessa iakttagelser. Ingrid bad icke, hon talade icke med Gud, helsade icke god morgon på honom, kastade sig icke i hans armar — nej, hon läste morgonbönen som man läser ett vackert, allvarligt poem; orden hon uttalade voro bokens, de blefvo intet ögonblick hennes egna.

Henrika hade suttit så inne i dessa reflexioner, att hon blef helt förvånad öfver att höra, huru tyst det plötsligt blifvit i rummet. Ingrid hade slagit igen bönboken och såg frågande på sin tant.

Denna böjde sig ner, satt en stund med handen för ögonen, derpå reste hon sig och sade:

»Du har kommit till ett hem, der Herren också bor, Ingrid. Skrämmet det dig inte att ha en sådan daglig sällskapare?»

»Nej, hvarför det?» svarade Ingrid enkelt. »De va' ju gudfruktiga der nere i Vallerums prestgård också. Vi läste alltid morgonbönen och gingo i kyrkan hvar söndag.»

Henrika smålog och höjde på axlarna.

»För det kan man mycket väl vara ett djefvulens barn.»

»Ja, men alla der nere voro verkligen bra människor, de trodde på allt hvad som står i bibeln och lefde derefter så godt de kunde. De voro allmänt ansedda som mycket religiösa.»

»Och du — är du också religiös?»

Ingrid märkte icke hånet, utan svarade trohertadt:

»Ja, vet tant, det kan jag knappast svara på sjelf. Jag läser så gerna i bibeln, jag

tycker, att nästan allt hvad som står der är så mäktigt och stort och höjer en så öfver allt lumpet och hvardagligt, och jag skulle så gerna vilja vara sådan som bibeln fordrar af oss, att vi skola vara. Jag förstår naturligtvis inte hälften af hvad som står der, men jag hyser ändå inga tvifvel, som ett par af mina väninnor der nere gjorde; det kommer sig väl deraf, att jag i allmänhet har lätt för att tro — tro på menniskor, ja, till och med tro på sagor! Jag har ännu inte riktigt kommit till säker visshet om, att det inte fins elfvor och tomtar och bergstroll, som jag läste om i mina barnböcker. Och för öfrigt — det som är underbart och dunkelt och gåtfullt får lättare makt med mig än det, som är förståndsmessigt och nyktert som en additions-tabell. Men, ser tant, om jag ändå kan kallas religiös, det —»

»Hvarför inte?»

»Nej, för det är bara på mellanstunder, som det der religiösa har tag i mig. Jag är så förskräckligt utåtvänd, så det är visst alldeles för mycket. Bara en bit vacker natur — en vacker, mossig sten eller ett buskparti eller en skogsbäck — kan få mig mera i extas än den vackraste psalmsång eller den mest anslående predikan. Och när Ajax lefde — tant mins, den der stora, svarta valpen, som var min egen, riktigt min egen — jag har ju skrivit om honom? — när han kom in och ville leka, då hade det inte varit värdt att de satt nya testamentet för mig att läsa i — nej, om de så hade slagit upp det allra vackraste kapitlet, så hade jag gått och lekt med Ajax! Och när han kom öfver den strykninförgiftade fisken och åt i hjäl sig, då var jag så ond på Gud, att jag föresatte mig, att aldrig tåla honom och att inte läsa ett ord om honom i hela mitt lif! Och om det hade hänt i denna dag, då jag är stora, gamla menniskan, skulle jag ha känt alldeles det samma som jag tänkte då. Nej, tant, jag är alldeles för mycket fästad vid det jordiska för att någonsin kunna bli riktigt religiös.»

»Du vet visst ännu inte hvad det ordet betyder, att vara religiös, men det skall du nog lära dig. När du vaknar till eftertanke och lifvets allvar får makt med dig, skall du nog lära dig inse, att det är för mer att älska Jesus än att älska en valp.»

»Ja, det der om Ajax sa' jag ju bara som ett exempel. Men det fins annat hos mig, som — ja, du skall inte bli förfärad för mig, tant, om jag nu säger dig, att det fins en *menniska*, som jag älskar hundra tusen millioner gånger mer än jag älskar Jesus.»

»En menniska?»

»Ja, jag tycker nog, att jag älskar Jesus, när jag läser om honom, och jag har gråtit många gånger, för det jag inte fick lefva på den tiden, då han vandrade här nere på jorden. Jag skulle ha gjort som Magdalena, följt honom som en skugga öfver allt och suttit vid hans fötter och uppfångat hvarje ord från hans läppar och gömt dem i mitt hjerta, och jag skulle ha dyrkat honom, älskat honom — åh, så jag skulle ha älskat honom! Men om jag hade kunnat få välja mellan att ha lefvat på hans tid och varit honom nära eller att få ha lefvat — stor och fullväxt som jag nu är — här i Stockholm för tjugu år sedan tillsammans med min mor — se henne, höra henne tala lägga hufvudet i hennes knä och känna hennes hand smeka min kind — då vet jag, hvad jag skulle ha valt. Nej, tant, den som älskar sin mor öfver allt annat — mer än Gud och Frälsaren och sin eviga salighet — den är inte religiös.»

Hon skakade på hufvudet och såg framför sig med en exalterad glans i ögonen. Hon märkte icke, att tant Henrika hastigt hade vänt sig bort och nervöst plockade i andaktsböckerna på bordet.

»Tant, du måste berätta mig om mamma — allt hvad du vet — nu, nu genast!» utbrast Ingrid lidelsefullt och slog armarne om Henrika.

»Nej, inte nu,» svarade tanten nästan häftigt och sköt henne ifrån sig, »Nu skola vi äta frukost.»

»Sedan då — när vi ätit?»

»Nej, inte i dag — en annan gång, då vi få riktigt godt om tid.»

»Visa mig åtminstone hennes porträtt! Jag har skrivit ett par gånger och frågat, om du inte hade något porträtt af henne, men det har du aldrig svaret på. Det måste väl finnas ett sådant?»

»Ja, men det der ska vi inte tala om nu — jag vill det inte, hör du! En annan gång! Jag skall sjelf bestämma, när jag anser lämpligt att ta upp det der samtalsämnet. Till dess får du inte göra mig några frågor.»

Hennes röst lät så hård och sträng, att Ingrid ovilkorligt drog sig ifrån henne, förvånad och sårad. Henrika stod tyst en stund med bortvänt ansigte; hon andades häftigt och förde flere gånger näsduken öfver pannan, derpå gick hon hastigt ut i matsalen utan att säga ett ord.

Det var mycket tyst under frukosten. Tanten darrade på handen, då hon serverade kaffet, och satt sedan, mörk och mulen, och såg på Ingrid, medan hon åt; sjelf kunde hon knappast förtära det ringaste. (Forts.)

Idun gratis erhåller en hvar, som anskaffar 5 abonnenter, af dessa upptager afgiften (å 1 kr. för hvarje kvartal) och insänder den samma till Red. af Idun, Stockholm. (Se tillkännagifvandet å 1:a sidan!)

Förlust — vinst.

Ej längre trodde han, att det fans kvar i världen någonting, som solljust var — ett ändlöst ve var menskans hela lif, en väfnad af bedrägeri och kif.

En ädel kvinna mötte han en dag och fann i rena väsendet behag. Och lifvet blef en dröm, så ren och skär som hvarje dröm om den man älskar är . . .

Hans unga kärleks saga hastigt svann; dess slut var smärtsamt . . . Ett han ändock vann

på sin förlust. Han återfick sin tro, att goda englar än på jorden på.

Ragnvald Ulfsson.

Från Iduns läsekrets.

Till den svartsjuka Thomas.

En af Iduns läsarinna vill ge er det rådet, att ni ej vid eder binder en flicka genom äktenskap, för än ni fullkomligt öfvervunnit det svåra fel, ni lider af. Ty en kvinna kan ej bli varaktigt lycklig med en svartsjuk man. Något annat botemedel än oinskränkt förtroende för eder fästmo samt ögonblickligt qväfvande af de dumma, om högsta grad af sjelfvisshet vittnande tankarne, då de uppståga hos eder, kan jag ej upptänka. Agnes H.

Bostaden.

Medel mot kakerlackor. Fint stött salt blötes i vatten och sättes uti alla springor, i synnerhet kring spisen, der kakerlackorna mest uppehålla sig. Detta bör ske, sedan köket om aftonen är städadt och allt vatten utburet. Saltet bör hvarje afton fuktas. *H. G.*

Möblerna.

En outhärlig möbel i en ordentlig kvinnas arbetsrum är arbetspulten. — Men — hvad är det för en tingest, hör jag eder fråga. Ja, som jag hvarken sett eller ännu eger en dylik, utan blott i tanken uppgjort en ritning till den samma, kan jag nu blott på ett ungefär antyda, huru min arbetspult kommer att se ut.

Jag har tänkt mig den alldeles i samma stil som ett vanligt skrifbord fast med lådfack i stället för skåp på sidorna. Uti de öfversta lådorna till venster skall jag förvara papper, för hemmet behöfliga böcker, såsom kok-, sjukvårds- och annotationsböcker samt nödig skriftermateriel. Nedre lådorna ä ä samma sida få barnen använda som förvaringsrum för sina skolböcker. Lådorna till höger komma att innehålla litet af hvarje. Första lådan ämnar jag låta afdelas i flere små rum för knappar, sy-, stopp och virknålar, strumpstickor, tråd m. m. De öfriga lådorna bli förvaringsrum för handarbeten, lappar, stick- och stoppgarn, virktråd o. d. — Vid första tillfälle går jag till snickaren och beställer min arbetspult, och jag tror ej, att jag skall komma att ångra tilltaget. *Hogdal.*

Köket.

Ett sätt att förvara buljong hela året om. Alla husmödrar, men i synnerhet vi landfruar veta väl, att man vid ankomsten af oväntade middagsgäster ofta råkar i bryderi för en lämplig sopprätt, ett bekymmer, som de af Iduns läsare, hvilka följa nedanstående, som jag tror ej så allmänt kända, recept, hädanefter kunna blifva befriade från. Då man vid slag skurit kött till korf, kalops och dylikt, blir ju alltid kvar en hel del ben och senor, af hvilka, tillika med läggarne, halsbitarne och ett par stycken sämre kött kokas en stark buljong, som får stå till följande dag, så att man får bort allt fetet. Buljongen hopkokas ytterligare och slås het på värmda krus, hvilka korkas väl, öfverbindas med ståltråd samt nedsätts uti hö i en gryta med ljumt vatten, der de få koka 2½ timme; aflyftas derefter, men få stå kvar i vattent en stund, hartsas och förvaras i kallare. Före begagnandet måste krusen stå i varmt vatten tills, buljongen smält. *Mia.*

Äggvita låter hastigt vispa sig till skum, om man lägger i en nypa salt. — *Ab.*

En synnerligt vacker och god soja, som med lättet kan anskaffas i hvarje hushåll, erhålles på följande sätt. Ett kvarter kross-socker och ett halft kvarter vatten kokas tillsammans under jern omröring, ända tills det hela blifvit riktigt brynt och antagit en svart färg. Derefter tillsläs ett stop kokande vatten och tillses, att det blandas väl med sockret och får koka upp, hvarpå det hålles upp i ett fat och får kallna. Tappas sedan på buteljer och är färdigt att användas.

Matlagning.

Klimp till hvardagsoppor. 18 kubiktum mjölk, en bit smör, helt litet safran och 2 rågade matskedar potatismjöl röres tillsammans i en panna, som sättes öfver elden och får under liflig omröring koka upp. Då klimpen är färdig, slås den upp på ett mindre fat och garneras med i strimmor fint skurna morötter. *Hogdal.*

En god och vacker klimp till kött eller saftsappa. Ett kvarter god mjölk kokas upp tillsammans med en bit smör af ett hönsäggs storlek, en matsked socker och en nypa salt. Sedan invispas så mycket hvetemjöl, att degen blir särdeles fast och släpper pannan med lätthet. Derpå lyftes pannan från elden och degen lägges i ett fat samt arbetas med en slef, tills den blir något afsvalnad. Trenne äggulor inröras nu väl i degen tillsammans med en nypa starkpeppar. Derefter ställes degen i ett kallt rum för en timmes tid att tjockna. Dessförinnan tillsättes likväl trenne äggvitor, vispade till ett styft skum, under det degen sakta omröres. Sedermera tages med en matsked lagom stora klumpar och läggas i kokande vatten, hvilket blifvit tillsatt med en nypa salt. Så snart klumparna fått torka några minuter, äro de färdiga att läggas upp i en skål samt hållas varma, tills soppan skall serveras.

Då klimpen skall användas till safsoppa, tillsättes litet citron i stället för starkpeppar. *Lotten.*

Huskurer.

Medel mot sönderspruckna händer. Köp å apoteket lika delar af *arnica*, *glycerin* och *rosenvatten* (för ungefär 25 öre) och ingnid händerna härmed om aftnarna.

Medel mot lefverfläckar. Bestryk fläckarne med glycerin och strö derpå pulveriserad borax; fortfar dermed ungefär en vecka eller längre, om så behöfves. *Fridrikulla Idog.*

Bepröfvadt medel mot förkylning. När man går till sängs, tager man en tesked »Prinsens droppar» samt tömmer en å två koppar varmt fläderter, hvar efter man bäddar ner sig väl.

Sveda och retning till hosta hindras genom följande blandning: en matsked glycerin i ett dricksglas vatten; för att förtaga den obehagliga oljesmaken tillsättes saften af en citron.

Tvätten.

Gardintvätt. Jag har af en gammal erfaren husmor fått nedanstående beskrifning på *gardintvätt*, och som jag själf i flere år följt denna beskrifning och funnit den förträfflig, dels därför att gardinerna ej nötas såsom i vanlig tvätt, dels därför att de blifva särdeles vita och rena, vågar jag rekommendera den åt Iduns läsare. Gardinerna läggas två dagar i kallt vatten och två dagar i varm såplut. Tio kannor kokande vatten vispas tillsammans med 9 skålp. god såpa, en matsked ammoniak och två matskedar terpentin. Gardinerna uppkramas och läggas häruti samt få ligga två timmar väl öfverhöljda. Sedan sköljas de i kallt vatten och blåas, om man så vill. *H. B.*

Hembrygd Eau de Cologne. För 37 öre Bergomoth, 25 öre Cedro, 25 öre Rose, 37 öre Neroli 33 öre Myskpulver köpes i en flaska, Essencen hålles i ¼ ka 90 proc. sprit och omskakas väl, korkas och öfverbindes med en skinnlapp får stå i solen och omskakas ett par gånger om dagen. Bör ej användas på sex veckor. Obs. Vid sammanställningen är bäst att taga en vattenklar boutelj. *Mimmi.*

Medel att borttaga hvita fläckar på lackerade brickor, polerade möbler, vaxduksmattor m. m. Man tager litet ljum, fin cigarraska och lägger på fläckarne, fuktar dem med ljumt vatten eller saliv samt gnider af dem med en ylle- eller linnelapp. Fläckarne försvinna härigenom helt och hållet och föremålet blir åter som nytt. *Agnes A.*

Rengöring af fallar sker bäst medels hvetemjöl, hvarmed man inströr fallén; borstas sedan, till dess all oljighet, smuts och lukt försvunnit. Mjålet drager nämligen allt detta till sig.

Läkareråd.

Helene. 1) Fukta de angripna ställena med följande lösning: 3 delar *salicylsyra*, 100 delar koncentrerad sprit, 100 delar *rosenvatten* och 2 delar *glycerin*, samt pudra derefter med potatismjöl. 2) Se råd till Wend i n: r 10! Använd dessutom emellanåt *olivolja* till ingnidning.

Prenumerant N. O. Se svar till Barnslig toka i n: r 2. Kuren bör med afbrött fortsättas, så länge pormaskar bildas. *Ab.* De upphöra naturligtvis ej förr än grossess inträdd. Något annat svar kunna vi ej ge på er något dubiösa fråga.

Fru Ebba 40 år. Begagna penslingar med *kolidinum* (huru dessa göres, se i svar till Tyne i n: r 21), samt försök, sedan dessa ett par, tre veckor användts, den behandling, som tillråds Lisa 21 i n: r 7.

Carola. Behandlingen finnes angifven i svar till Frägs 3) i n: r 5 (svaret kan nämligen gälla äfven för eder åkomma). Hastigare och kraftigare verkan ernås dock möjligen genom den behandling, som tillråds C. v. R. — i n: r 15.

Gustafva B. Medicinsk behandling hjälper ej; men obehaget minskas nog med åren. Möjligen skulle en kallvattenkur i sommar göra er godt.

Ottiana 65 hänvisas till svar till Tyne i n: r 2.

N. N. Ni skall minst en gång dagligen taga ett hett handbad, till hvilket ni satt i matsked stark ättika, samt 2—3 gånger dagligen ingnida en spritlösning (15%) af *perubalsam*.

Fru Elise R. Er sjukdom fordrar undersökning af ert allmänna tillstånd etc., hvarför vi vilja råda er att tillfråga en specialist.

Räddös moder. Behandlingen med fiskolja och salta bad har nog varit på sin plats. Fortsätt med de salta baden (helst 3 i veckan), men utbyt fiskoljan mot *Pilula ferrate Blandii*, af hvilken hon bör taga tre piller tre gånger dagligen (vid måltiderna). Snufva behandlas på sätt, som föreskrifvits Chander-nagor 3) i n: r 14. Dessutom bör ni under och omkring näsan stryka på en salva af en half del *salicylsyra*, 5 delar *stärkelse*, 5 delar *zinkoxid* och 10 delar *gul vaselin*. — En badsejour i sommar vore mycket önskvärd.

Erna. Se råd till Fru Ebba här ovan!

Iduna H. hänvisas till svar till Wend i n: r 10.

19-årig Alba. Följ råd till Fru Ebba här ovan! Dessutom måste ni sköta er mage; för än denna blir bra, kan ni ej hoppas på varaktig bot af er åkomma. Upplysningarna angående tillståndet af er mage äro emellertid allt för knapphändiga, för att vi skulle kunna säga er, hvad ni bör »ta in».

Uja. Se råd till XYZ i n: r 11!

A. C. Några dylika specialister bland läkare finnes ej, hvarken här hemma eller utomlands. Vänd er blott till en duglig läkare hvilken som helst; för hvilken ni har förtroende. *D-r — d.*

Frågor.

Frågan n: r 14. Skulle någon af Iduns läsare veta något medel att förekomma eller utplåna brunaktiga fläckar, som bildas å nysilfverpjeser, hvilka sällan begagnas, vore säkert mången husmoder för upplysning derom lika tacksam som *Majo.*

Svar.

Frågan n: r 5. Kaffebrädet, *coffea arabica*, erhålles i hvarje större växthandel. Jag har, efter skriftlig rekvistion, fått exemplar deraf per jernväg såväl från C. Appeltofts växthandel i Halmstad som från Göteborgs Trädgårdssällskapet, der enligt katalogen yngre exemplar finnas till pris från 50 öre till 1 kr. 50 öre samt äldre för 10 å 15 kr. *Mia.*

Frågan n: r 8. En bur af runda träspjälor sättes öfvanpå en packlåda, till hälften fylld med lös halm. Hönsen, som skola värpa, insläppas sedan i buren, hvars botten spjälor böra vara så skilda, att äggen med lätthet glida ned i den under stående lådan. Efter några dagars förfarande på sådant sätt brukar hönsen glömma sin ovana. Detta medel har

jag under mångårig erfarenhet funnit vara det bästa. *Erfaren småländska.*

Frågan n: r 10. Af blekt ljusvekgarn göres en fläta, af en lillfingers tjocklek, hvilken hårdt hopfläst omkring öfre messingsholken å oljehuset. Denna fläta misspyder ej lampan, men det lösa ljusvekgarnet suger till sig den utspirande fotogengen och bibehåller tytan på oljehuset torr och klar. Försök, och ni skall bli nöjd med resultatet. *Amy.*

Breflåda.

Lina L. Ni skämtar bestämt, då ni begär 10 kr. för er skiss »Ett skämt»; ty — utan skämt! — är »Ett skämt» ett mycket dåligt skämt. *Norskan.* Idén är ej oäfvén. Vi hafva dock svårt att yttra oss om den samma, då vi ej sett den fullständigt utförd. *Pauline.* Er skiss var, som ni förmodade, för lång för att kunna täfva om det utfäste priset. Med någon liten retouchering torde den dock vid tillfälle komma till användning i Idun. Bland de numererade manuskript-remsorna finnes en (n: r 17), som ej äls hör till berättelsen, utan tydligen är en del af en annan uppsats. Var god uppgif namn och adress, skola vi återända den, så vida ni ej kanske föredrar att sända oss äfven den uppsatsen i sin helhet. *S. af E.* Edert varma intresse för Idun kan ej annat än glädja oss. Tack för den lilla poetiska skissen. Den skall vid tillfälle användas. Välkommen åter!

G. R. ert poem är för omogt till formen för att kunna af oss användas. *Walfrid.* Ni skulle ha kommit litet tidigare med er skiss, hade den nog blifvit införd. Nu är det nästan sent. *Aca B.; R. —* Se svar här ovan till *G. R.!* *Am.* Tack för edert intresse! Kroppkareceptet torde nog komma till användning. *Lorenzo.* Vi kunna ej betala något för dylikt. *L.* Mycken tack för er väl tecknade lilla skiss! Den skall vid första lämpliga tillfälle användas. Om ni för Red. uppgifver namn och adress, skola vi tillställa Eder ett gratis-exemplar af Idun till årets slut. — Tack för öfrigt för edra varma välönskningar! *M. L. E., Örebro.* Tack för de samlade abonnenterna, och för de insända prenumeration-medlen. ert intresse för vår tidning glädder oss ofantligt. *M. —* Edra egna omdömen om edra litterära alster kunna vi ej jäfva, lika litet som vi kunna förneka det riktiga i er förmodan, att, om ert manuskript hamnade i papperskorgen, det ej skulle komma att sakna sällskap der. *Brov.* ert brev till syster Konstantia lämpar sig ej för införande i Idun. *Kamigunda.* »Kamp och seger» slog sig ej igenom. Skissen vittnar nog om anlag, men är ännu för ojämn och omogen. *Gammal hushållerska i Vernland.* Ni har nog, som ni säger, gjort många rön och erfarenheter. Vi skulle bli eder mycket förbundna, om ni vill meddela oss något af dem. *Karl Ek.* ert hopp svek er ej. »En sviken förhoppning» antages till införande i Idun. *Anna S.* En dylik tilldragelse, som ligger så nära vårt tid, torde näppeligen ännu kunna offentliggöras. *Pygmea.* Kanske! *e. —* Riktigt! »lågornas rof!» *Fru C. från B.* Er tällingskrift har nog framkommit. Tack för de små bidragen! *Viola X.* Tack! Välkommen åter! *Ludvig* torde för samtal infinna sig å byrån någon dag kl. 9—10 eller 4—5. *Margaretha W. — sky.* 1) Adressen har ej blifvit bekantgjord. 2) De komma i sinom tid. 3) Må hända litet längre fram. — ert intresse för Idun kan ej vara oss annat än kärt. *Cili.* Hjärtlig tack för edra nätta bidrag! Ni har alldeles rätt, då ni säger, att »Iduns läsare bör flitigt lemna bidrag till deras egen tidning». Kunde vi blott få dem att fatta vigten häraf! *En småländska från Stockholm* torde hafva godheten uppgifva namn och adress för direkt meddelande från Redaktionen. *»Ella 28 år»* torde ytterligare insända 50 öre såsom rest å annonslikvuden. *H. B.; Lotten; Cili; Gunhilda.* Hjärtlig tack! Edra bidrag mottagas alltid med nöje. *H. G.; Majo; Signe; Anna; R. — a.; Lisa; Elin F.; Sofia; Agnes H.; Elise; Amy; C. L.; A. — a.; S. M. R. och Karin,* Bohuslän. Tack! Efter hand. Välkomna åter!

Innehållsförteckning:

Hemmets uppfostran. Af *Mathilda Langlet.* — Jag derför er rår. Poem af *Emil Modin.* — Europeiska furstinnor. Efter främmande källor tecknade af *Mathilda Langlet.* — Bröllopsgåfvan. Skiss af *Lilly.* — Till kvinnan. Vid Nordiska festen i Östergötlands folkhögskola 1888. Poem af — a. — Teater och musik. — Literatur och konst. — En lifsuppgift. Berättelse af *Ernst Lundquist* (forts.). — Förlost — vinst. Poem af *Ragnald Ulfsson.* — Från Iduns läsekretns.

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Annonser.

Annonsprijs: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser).
Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Artisten
Nils Jakob Kulle
och
Eva Hallberg.
Stockholm. Ulricehamn. [277]

Vigde.

William Finnström
och
Anna Lidman.
Stockholm den 15 april 1888. [278]

Födde.

En son.
Rättvik den 12 april 1888.
Hulda Landberg, Carl M. Landberg.
född *Dahlberg.* [279]

En dotter.
Gumlösa den 15 april 1888.
Ulla Kistner, Rudolf Kistner.
född *Floderus.* [280]

LEDIGA PLATSER.

Plats i finare manufakturhandel finnes för en anspråkslös flicka med vana i dyl. affär. Svar med fotogr. till C. E. F., Vesterås, poste restante. [265]

PLATSSÖKANDE.

En bättre flicka från Norrland, kunnig i matlagning, önskar plats i en aktningvärd familj. Svar till »Sofia», Östersund, poste restante. [268]

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Ärta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras af Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stül som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningssort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [137]

Önskar sig i Stockholm hem,
»Ella, 28 år».
Der hon blifva kan en jem
Hos ett äldre, älskligt par,
Som behof af kärlek har —
Låt mig få i Idun svar!! [271]

Vid badort eller på landet önskar en ung flicka under sommaren plats som musiklärarinna i god familj. Vid lön fästes mindre afseende. Svar till »Kompetent» sändes till Idun. [275]

Ett medelålders fruntimmer önskar plats i prestgård eller å större landegendom att deltaga i alla husliga sysslor för att derigenom inhemta kännedom om ett hems skötande. Ingen lön fordras, blott att vara medlem af familjen. Svar i biljett till A. J—son, Asögatan 64, 3 tr. Stockholm. [274]

En ung flicka, elev af herr Richard Andersson och van att undervisa, önskar öfver sommaren plats som musiklärarinna i ett bildadt hem mot fritt vivre och fria resor. Närmare genom korrespondens med »Musiklärarinna», Upsala, poste restante. [273]

En lärarinna, som för närv. är anställd vid elem.-lärov. för flickor, önskar under sommaren plats, helst på landet, för att undervisa minderåriga barn i svenska skolämnen. Svar till »20 år», Linköping, poste restante. [276]

Resande till utlandet.

En ung flicka, som talar franska, tyska, engelska, italienska och spanska språken samt är van att resa, önskar såsom sällskap och tolk medfölja familj eller ensamt, äldre fruntimmer utomlands. Närmare upplysningar å Fredrika Bremer-Förbundets byrå, Malm Morgsgatan 5, 1 tr. [266]

Observera!

En flicka, enkel, musikalisk, med glädje lyne och af god familj, önskar komma i ett aktningvärdt hem, för att biträda med hushållsgöromål och vara som sällskap. Svar till »Vären 1888», Iduns Red.-Byrå, Stockholm. [270]

En ung flicka önskar till sommaren eller hösten plats i familj, på landet eller i stad, för att undervisa mindre barn — till och med 10 år — samt äfven, om så önskas, deltaga i husets sysslor. God vana vid undervisning. Svar till »E. 21», Iduns Byrå. [270]

En 26 års flicka af god familj, med stor lust för husliga göromål, önskar få gå en husmoder till handa. Hon är kunnig i en hel del handarbete, är villig, om barn finnas, meddela undervisning uti knyppling, knytning, broderi m. m. Tack-samt emottages svar till »Hermina», Simrishamn, poste restante. [267]

Ytterå jernkälla och sanatorium

intill stationen af samma namn å stambanan genom Jemtland — 1003 fot öfver hafvet — och med ett tjugande läge mellan Storsjön och Alsensjön, hålles för kurgäster öppet under tiden 15 juni—1 september.

Vid anstalten finnas: Hotell med god restauration. Societetsbus med piano och tidningar. Badhus der alla brukliga bad serveras, samt god tillgång på möblerade bostäder — så väl villor som öfriga större och mindre lägenheter med och utan inackordering.

Kuren lämpar sig särskildt för nervsvaghet, bleksot, mag- och tarmkatarr, svagt bröst, hjertfel och korpulens.

Jernkällans vatten innehåller enligt af rättskemisten doktor Carl Setterberg verkställd analys 5,16 delar jernoxidul på 100,000 delar vatten och är således jernhaltigare än Porla »gamla källan», samt följaktligen ett mycket godt jernvatten.

Från Ytterån finnas bekväma och billiga kommunikationer å såväl Storsjön som Alsen- och Nälensjöarne, till bland annat Rödö- och Almåsaberget, resp. 1,600 och 2,500 fot öfver hafvet, hvarifrån de mest hänförande utsigter öfver en stor del af Jemtland erbjuda sig.

Utfärd till och från Areskutan kan ske på en dag.

Läkarevården bestrides af med. dr A. Sjöling, Östersund.

Beställningar af rum sändas till Kamrerarekontoret under adress Ytterån, som äfven på begäran meddelar alla önskade upplysningar om anstalten i öfrigt. Ytterån i april 1888.

Direktionen.

(G. 14692 x 1)

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius.

Hud- och magsjukdomar.
Smålandsgatan 18.

Kl. 10—11 och 2—3. [240]

Doktor C. D. JOSEPHSON,

Hötorget 11, 1 tr.
9—10 och 2—3. Allm. tel. 6910.
Fruntimmerssjukdomar, Förlösningsar.

[207]

Kurs i klädsömnad

gifves af undertecknad till ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar.

Bernadina Nicodemi.

Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g. [135]

Endast 25 öre

för häfte om 48 sidor kostar
Debet och Kredit

af *Gustav Freytag.*

Sista häftena lemnas gratis.

Bokförlagsbyrån. [167]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp.
Tricotvaror af bästa qualité, Serger, Velveteen, Flannel, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor.
Utmärkta Téer m. m. [252]

Inackordering på landet

kan erhållas i en familj i Vestergötland för en ung flicka att lära sig hushållet m. m. Närmare gen. brevexling med »H.», Moholm. [256]

Ett fosterbarn

på 2 å 3 år kan få ett godt hem hos barnlös familj. Svar till »A. J.» mot-tager S. Gumælii Annonsbyrå. [272]

General-Depôt

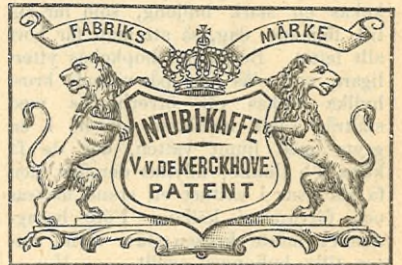
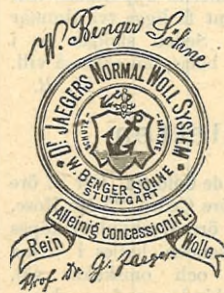
af **Bengers**

Normal-Ylle-Underkläder

för Herrar, Damer och Barn.
Normal-Lakan, Örngott, Kamelhårshärlar och Åder-förbands-bindlar.

Platina-Lampa (luftrenande) och **Ozogen.**

En gros och detalj. — Kataloger och priskuranter gratis.
GÖSTA VIDINGHOFF,
19 Drottninggatan 19.

Vårt 1:a Hushålls-, Pariser- och **Intubi-Kaffe,**

hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam husmoder.

Stockholms Intubi-Kaffefabrik,
N:r 4 Klara östra gata n:r 4. [225]

Obs! Profver sändas på begäran Möbeltyger. Bostrom & Bostrom Mator, m. m. Stockholm, 18 Drottninggatan 18. Obs! Billigaste priser